A°. 1835. No. 25.
SURINAAMSCHE Courant. LETTERKUNDIG Dagblad.

Vrijdag den 27sten Maart.

Mengelingen.

Het Been.

In den herfst van het jaar 1782 ontving de Heelmeester *Louis Thevenet*, te *Calais*, eene schriftelijke, doch namelooze uitnoodiging, om zich den volgenden dag op eene digt aan den weg van *Parijs* gelegene buitenplaats te begeven, en alle de noodige werktuigen voor eene amputatie mede te brengen.

Toen ten tijde was *Thevenet* heinde en verre als de bekwaamste man in zijn vak bekend, en het was niet vreemd dat hij dikwijls over het kanaal naar *Engeland* werd gehaald om van zijne bedrevenheid gebruik te maken. Hij had lang bij het leger gediend, bezat iets onvriendelijks in zijn voorkomen, desniettegenstaande moest men hem om zijne eigene edelmoedigheid, beminnen.

Thevenet was verwonderd over het namelooze briefje. Tijd en plaats, wanneer en waar hij verwacht werd, was naauwkeurig opgegeven, maar, zoo als gezegd is, de handteekening ontbrak er aan. »Waarschijnlijk meent de een of ander mij voor gek te laten loopen!" zoo dacht hij en ging niet.

Na verloop van drie dagen, werd hetzelfde verzoek nogmaals aan hem gedaan, echter veel dringender en met kennisgeving dat hem des morgens ten negen uren, een rijtuig zoude afhalen.

Inderdaad verscheen den volgenden morgen een fraai open rijtuig en *Thevenet* maakte geene zwarigheid meer en stapte er in.

Voor de poort vroeg hij aan den koetsier: »Bij wien brengt ge mij?"

Deze antwoordde: »*Things unknown to me I am not concerned!*" hetgeen ten naastenbij zoo veel zeggen wil, als: »hetgeen ik niet weet, dat deert mij niet!"

Gij zijt een Engelsche lomp ert!" hernam *Thevenet*.

Het rijtuig hield eindelijk voor de aangewezene buitenplaats stil. Bij wien moet ik komen? wie woont hier? wie is hier ziek? vroeg *Thevenet* aan den koetsier, alvorens hij den wagen uitstapte. Deze gaf het vorige antwoord, en de Heelmeester dankte op de voorgaande wijze.

Aan de huisdeur werd hij door een schoon, jong man van omtrent 28 jaren ontvangen, die hem in eene fraaije kamer geleide. Zijnen spraak deed eenen Brit erkennen. Derhalve sprak *Thevenet* hem in de Engelsche taal aan, en ontving een vriendelijk antwoord.

»Gij hebt mij laten roepen!" zeide de Heelmeester. — »Ik ben u ten hoogsten dankbaar voor de moeite die ik u heb veroorzaakt om mij te komen zien," antwoordde de Brit. »Wilt gij geen plaats nemen? Indien gij nog iets, alvorens de operatie te beginnen, wilt nuttigen, zoo staat chocolaad, koffij en wijn, ten uwen dienst."

»Mijnheer! toon mij eerst den zieke aan, opdat ik onderzoeken kan of er eene amputatie vereischt wordt."

»Zoo is zeer noodzakelijk. Ga slechts zitten en luister naar mij, want ik stel mijn geheel vertrouwen in U. Hier is eene beurs met honderd guinjes, die ik u als eene betaling toezeg voor de kunstbewerking die gij ten uitvoer zult brengen. Het zal daar niet bij blijven, indien gij dezelve gelukkig ten einde brengt. — In het tegenovergestelde geval echter, of als gij weigert mijn wensch te vervullen, zie dan dit geladen pistool. Gij zijt in mijne magt, ik schiet u, zoo waar ik leef, overhoop."

»Sir! voor uw pistool ben ik niet bevreesd. Maar wat verlangt gij? spreek slechts, zonder eenige voorrede! wat moet ik hier doen?"

»Gij moet mij het regterbeen afzetten."

»Van harten gaarne als gij wilt, het hoofd er bij. Maar, naar het mij voorkomt, schijnt het een geheel gezond been te zijn. Gij sprongt de trap zoo vlug op, als een koorddanser. Wat scheelt er aan?"

»Niets. Ik wenschte slechts dat het mij ontbrak."

»Mijnheer, gij zijt een gek!"

»Dat gaat u niet aan, mijnheer *Thevenet*."

»Wat heeft dat schoone been misdaan."

»Niets. Maar zijt gij tot een besluit gekomen om het af te snijden?"

»Mijnheer! ik ken u niet. Geef mij een getuigenis van uw gezond verstand."

»Wilt gij mijne bede vervullen, Mijnheer *Thevenet*?"

»Terstond, als gij mij eene grondige reden voor deze verminking kunt geven."

»Ik kan u de waarheid thans niet zeggen, misschien over een jaar. Maar ik wed, Mijnheer! gij zult dan erkennen, dat mijne redenen de grondigste waren, om van dit been ontslagen te zijn."

»Ik wed niet, indien gij mij niet met uwen naam, uwe woonplaats, uwe familie, uw beroep bekend maakt."

»Dit alles zult gij naderhand hooren. Voor het oogenblik echter niets. Ik bid u, houd mij voor een man van eer."

»Een man van eer dreigt zijn geneesheer niet met het pistool. Ik heb pligten, zelfs tegen u als een onbekende, te vervullen. Ik vermink u niet zonder noodzakelijkheid. Wilt gij de verradelijke moordenaar van een onschuldig huisvader worden, wel aan, schiet dan toe."

»Goed, mijnheer *Thevenet*," zeide de Brit, en nam het pistool. »Ik schiet op u niet, maar nogtans wil ik u dwingen om mij het been af te zetten. Wat gij niet als eene gunst voor mij, niet uit liefde for belooning of uit vrees voor de kogel wilt doen, moet gij mij uit barmhartigheid evenwel toestaan."

»En hoe zoo, mijnheer?"

Ik verbrijzel mij zelven met een schot het been, en wel dadelijk voor uwe oogen."

De Brit ging zitten, nam het pistool en hield de tromp tegen de knie. *Thevenet* wilde toespringen om het af te weeren. »Vervoer u niet," zeide de Brit, "of ik geef vuur. Geef mij antwoord op deze enkele vraag: wilt gij mijne smarten nutteloos vermeerderen?"

»Mijnheer! gij zijt een gek. Uw wil zal geschieden. Ik zal u dat verdoemde been dan maar afzetten."

Alles werd nu tot deze verrigting klaar gemaakt. Toen de insnijding zoude beginnen, stak de Engelschman zijne pijp aan, en zwoer dat dezelve niet zoude uitgaan. Hij hield woord. Het been lag levenloos op den grond. De Brit rookte door.

De heer *Thevenet* verrigte zijn werk meesterlijk. De zieke genas onder zijne behandeling en zorg, in korten tijd. Hij beloonde zijnen geneesheer die hij met elken dag meer hoogachting toedroeg, dankte hem met vreugdetranen voor het ondergane verlies en zeilde naar Engeland met een houten been terug.

Omtrent 18 weken na het vertrek van denzelven, ontving de Heer *Thevenet* een brief uit Engeland van den navolgenden inhoud:

»Gij ontvangt hiernevens als een bewijs mijner hartelijkste dankbaarheid, eene aanwijzing van 250 guinjes op den Heer *Panchaud*, bankier te Parijs. Gij hebt mij tot den gelukkigsten aller stervelingen gemaakt, toen gij mij van een lid beroofdet, dat een beletsel voor mijne aardsche gelukzaligheid was.

»Braaf man! Thans moogt gij de oorzaak van mijne dwaze luim, zoo als gij dezelve noemdet vernemen. Gij hield staande, dat ik u geene verstandige en overtuigende reden voor eene zelf-verminking, als die ik ondergaan heb, geven konde. Ik sloeg u eene weddingschap voor. Gij hebt wel gedaan dezelve niet aan te nemen.

»Na mijne tweede te huiskomt uit Oost-Indien, leerde ik *Emilie Harley*, het volmaakste schepsel kennen. Ik bad haar aan. Haar vermogen, hare familie-verbindtenissen, blonk mijne naastbestaanden in de oogen, mij slechts hare schoonheid en hemelsche ziel. Ik mengde mij onder de menigte harer aanbidders. Ach, beste *Thevenet*! ik was gelukkig genoeg, om de ongelukkigste mijner medeminnaars te worden; zij beminde mij boven alle anderen; — maakte er geen geheim van, en — juist daarom werd ik door haar verstooten. Te vergeefs bad ik om hare hand, te vergeefs smeekten hare ouders en vriendinnen voor mij; zij bleef onbewegelijk.

»Langen tijd konde ik de oorzaak van haren afkeer tegen eene verbindtenis met mij, die zij, zoo als zij zelve erkende, tot dweeperij beminde niet doorgronden. Eene harer zusters heeft mij eindelijk het geheim verraden. Miss *Harley* was een wonder van schoonheid, had echter het ongeluk — slechts één been te hebben, en was door deze onvolmaaktheid bevreesd, mijne echtgenoot te worden. Zij sidderde, dat ik haar uit dien hoofde, eens zoude minachten.

»Dadelijk was mijn besluit genomen om haar gelijk te worden, en dank, hartelijken dank, zij u, mijn beste *Thevenet* toegebragt, ik werd het!

»Ik kwam met een houten been in Londen terug. Het eerste wat ik deed, was Miss *Harley* op te zoeken. Men had alom verspreid, en ik zelve had zulks vroeger reeds naar Engeland geschreven, dat ik door een ongelukkigen val van het paard, mijn been had gebroken, waardoor ik genoodzaakt was, hetzelve te doen afzetten. Ik werd algemeen beklaagd. *Emilie* viel in flaauwte, toen zij mij de eerste maal zag. Zij was langen tijd ontroostbaar, maar nu werd zij mijne vrouw. Daags na de bruiloft, heb ik haar eerst het geheim toevertrouwd, van hetgeen ik om haar bezit, ten offer heb gebragt, en wordt daarom des te meer door haar bemind. O, mijn brave *Thevenet*! had ik nog tien beenen te verliezen, ik zoude dezelven, allen zonder het gelaat te vertrekken, voor mijne *Emilie* weggeven.

»Zoo lang ik leef, ben ik u dankbaar. Indien gij te Londen komt, bezoekt ons dan, leer mijne gade kennen, en volhard dan nog te zeggen, als gij kunt, dat ik een gek ben,

»*Charles Temple*."

De Heer *Thevenet* deelde deze anecdote en brief aan alle zijne vrienden mede, en moest altijd hartelijk lagchen, zoo dikwerf hij die verhaalde, daarbij uitroepende: »hij blijft toch een gek."

Het volgende was zijn antwoord:

»Ik wensch u geluk met de verbindtenis aan het beminnelijkste voorwerp. Het is zonder twijfel waar, dat het verlies van een been zeer groot is, voor het bezit van eene schoone, deugdzame en teedere vrouw, maar niet te groot als men op het einde, bij de ruiling niet bedrogen wordt. *Adam* moest het bezit zijner gade, met een rib betalen, ook andere mannen heeft hunne schoone wel een rib gekost, menigeen zelfs het hoofd.

»Bij dit alles veroorloof mij, dat ik mijn vorig gevoelen aankleef. Wel is waar, hebt gij voor het oogenblik gelijk. Gij woont nu in het paradijs en geniet de feesttijd des huwelijks. Maar ook ik heb gelijk, slechts met dat onderscheid, dat mijne regten zeer langzaam rijpen, even als de waarheden, die men langen tijd weigert aan te nemen.

»Ik vrees, in twee jaren, zult gij berouwen, dat gij u het been boven de knie hebt laten afzetten. Gij zult vinden, dat zulks wel onder de knie had kunnen geschieden. Na verloop van drie jaren zult gij overtuigd zijn dat het verlies van uw voet voldoende ware geweest. Na vier jaren tijd zult gij eindelijk met mij toestemmen, dat het verkorten der nagels genoegzaam zoude geweest zijn.

»Dit alles zeg ik, zonder daardoor de verdiensten uwer bekoorlijke echtgenoot, in het minste te benadeelen. Vrouwen, kunnen schoonheid en deugd onveranderlijker bewaren, dan de mannen hun oordeel. In mijne jeugd, had ik alle dagen voor mijne minnares het leven gelaten; maar in mijn leven nimmer een been weggegeven, het eerste zoude mij nooit, het laatste geheel mijn leven hebben berouwd. Want, had ik zulks gedaan, zoo zoude ik nog heden zeggen: *Thevenet*, gij waart een gek!

»Waarmede ik de eer heb te zijn,

»Uw gehoorzaamste Dienaar,

»L. THEVENET."

In het jaar 1793, gedurende het revolutionair schrikbewind, vlugtte de Heer *Thevenet* naar Londen, om zijn leven voor het zwaard der guillotine te redden, daar hem een jong geneesheer, in verdenking had gebragt, de aristocratie aan te kleven.

Uit tijdkorting en om kennissen aan te knoopen, vraagde hij na Sir *Charles Temple*.

Men toonde hem diens huis, hij liet zich aandienen en werd ontvangen. In een leuningstoel zat aan de haardstede, onder een glas schuimende poorter, en omringd van zeker meer dan twintig Couranten, een dik heer, hij konde naauwelijks oprijzen, zoo zwaarlijvig was hij.

»Welkom, welkom, mijnheer *Thevenet*!" riep de dikke heer, die geen ander dan Sir *Temple* was. »Mesnkind

mij niet kwalijk, dat ik zitten blijf, maar dit vervloekte houten been, hindert mij aan alles. — Niet waar, vriend! gij komt waarlijk zien of uwe regten verjaard zijn?"

» Ik kom als vlugteling en zoek bescherming bij U."

» Gij moet bij mij wonen, want waarachtig gij zij een wijs man. Gij moet mij troosten. Waarlijk, *Thevenet*! misschien was ik op dit oogenblik admiraal van de blaauwe vlag, had mij dat goddelooze houten been niet voor de dienst van mijn Vaderland onbekwaam gemaakt. Nu lees ik de Couranten, en vloek mij bont en blaauw, dat ik nergens bij kan zijn. Kom, mijn vriend! kom en troost mij."

» Mevrouw uwe echtgenoot zal u beter kunnen troosten, als ik."

» Spreek daarvan niet. Haar houten been, verhinderde haar wel is waar, om te dansen, maar daarentegen heeft zij zich aan het kaartspel verslaafd, alles is vruchteloos haar daarvan terug te brengen. Voor het overige is zij eene brave vrouw."

» Hoe, dan heb ik toch in dien tijd gelijk gehad?"

» O, ten volle, waarde *Thevenet*! maar laat ons daarvan zwijgen. Ik heb een domme trek begaan. Had ik mijn been terug, ik zoude er thans niet het afknipsel eens nagels van willen missen! Onder ons gezegd, ik beleid u de opene waarheid: *ik was een* GEK!"

(*Uit het Hoogduitsch vertaald door* E. A. V. W. ET A.)

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 24 dezer, het Schip *de Harmonie*, Kapt. DE SPREEUW; lading: 407 vaten Suiker, 6 balen schoone en 1 dito vuile Katoen; naar *Amsterdam*. — Met hetzelve vertrekken als Pasagiers: de Heeren *G. Schepers*, R. C. P., *P. J. Bredenbach*, *J. W. Kempff* en *C. Cornelissen*.

Idem, het Schip *Regent*, Kapt. A. Allan, visa *Saramacca* en *Nickerie* naar *Rotterdam*; lading: 65 vaten Suiker en 12 balen schoone Katoen.

Edictale Citatie.

(15878) Uit krachte van het appoinctement van dagvaarding bij Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 17 Maart 1835, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, op de rekeste van GOMPERTS JACOBS, in qualiteit als Executeur van het Testament van wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, impetrant van Edictale Citatie.

Zoo worden door mij ondergeteekende, Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij dezen, alle zoo bekende of onbekende Binnenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, alsmede allen en een iegelijk, die uit welken hoofde ook, zouden vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, geimpetreerden en gedaagden.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, die gehouden zal worden in de maand Mei 1835, ten einde aldaar hun regt hetzij als Crediteur, of hoe anders ook te doen gelden, en voorts met den impetrant qq., te procederen als in diergelijke materie gebruikelijk is, of wel in cas van contradictie, hunne actien tegen den meergemelden Boedel, binnen den tijd van *zes* weken te institueeren voor gemeld Geregtshof, of wel voor des impetrants qq., dagelijkschen en competenten regter, op straffe dat bij faute van dien, aan de non comparanten zal worden geimponeerd *perpetuum silentium*, en zij lieden verstoken zullen zijn, van hun regt en actie.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 24 Maart 1835.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

Edictale Citatie.

(15879) Uit krachte van het appoinctement van dagvaarding bij Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 17 Maart 1835, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, op de rekeste van GOMPERTS JACOBS, in qualiteit als Executeur van het Testament van wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, impetrant van Edictale Citatie.

Zoo worden door mij ondergeteekende, Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij dezen, alle zoo bekende of onbekende Buitenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen JACOB BENJAMIN JACOBS, alsmede allen en een iegelijk, die uit welken hoofde ook, zouden vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, geimpetreerden en gedaagden.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, die gehouden zal worden in de maand November 1835, ten einde aldaar hun regt hetzij als Crediteur of hoe anders ook te doen gelden, en voorts met den impetrant qq., te procederen als in diergelijke materie gebruikelijk is, of wel in cas van contradictie, hunne actien tegens den meergemelden Boedel, binnen den tijd van *zes* weken te institueeren voor dit Geregtshof, of wel voor des impetrants qq., dagelijkschen en competenten regter, op straffe dat bij faute van dien, aan de non comparanten zal worden geimponeerd *perpetuum silentium*, en zij lieden verstoken zullen zijn van hun regt en actie.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 24 Maart 1835.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

Advertentiën.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien zal, onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, aan de minst inschrijvenden aanbesteden, de *onmiddelijke* levering der navolgende artikelen, als:

(100) Honderd *Kapot-Jassen.*
(100) Honderd Zeildoeksche *Hangmatten.*
(12) Twaalf dozijnen IJzeren vertinde *Lepels.*
(12) Twaalf dito stale *Vorken.*
(12) Twaalf dito *Knipmessen.*
(12) Twaalf dito *Frizeer* } *Kammen.*
(11) Twaalf dito *Naauwe* }
(12) Twaalf dito *Kleeder* } *Borstels.*
(12) Twaalf dito *Schoen* }

op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden, ten lokale der Financiele Administratie ter lezing liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten, vergezeld van monsters, zullen worden aangenomen tot aanstaande Donderdag den *tweeden* April, des morgens *negen* uren.

Paramaribo den 25 Maart 1835.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester, informeert bij deze den Patentpligtigen, dat de Acten van Patent voor het loopende dienstjaar, tegen intrekking der afgegevene bewijzen, van ingeleverde Declaratoiren van ter bekoming van Patent, ten zijnen Kantore verkrijgbaar zijn. En herinnerd tevens den Patentschuldigen, aan de voldoening der *eerste* termijn van het verschuldigde Patentregt, voor het laatst dezer Maand, als zullende de nalatigen ter vervolging worden overgegeven.

Paramaribo, den 26 Maart 1835.

De Ontvanger en Betaalmeester voornoemd,
WESENHAGEN.

(15865) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op HEDEN den 27sten Maart 1835, 's morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Jonas*, *Frida*, *Abuis* en *Fredrik*; aankomende C. G. FRENKEL.

Paramaribo, den 27 Maart 1835.

Het Bestuur der Surinaamsche Maatschappij van *Weldadigheid*, uit de overgelegde rekening van den Algemeenen Penningmeester, ontwaar geworden zijnde, dat er eene zeer aanzienlijke som, aan achterstallige contributien verschuldigd is, en ondanks de minnelijke aanmaningen van den Algemeenen Penningmeester, de voldoening daarvan niet wordt bewerkstelligd, heeft in deszelfs Vergadering, gehouden op den 10den dezer maand, den Algemeenen Secretaris gemagtigd, om in deszelfs naam, door middel dezes, de achterstallige contribuanten ernstig aan te manen, om hunne verschuldigden, vóór of uiterlijk den laatsten dag der volgende maand April te voldoen, dewijl het Bestuur anders, hoe ongaarne ook, zich in de noodzakelijke verpligting zal bevinden, de nalatigen in regten te vervolgen, aangezien de Maatschappij, met regt op de voldoening der jaarlijksche contributien rekenende, hare uitgaven daarnaar heeft geregeld, en zonder de ontvangst harer inkomsten, onmogelijk aan hare verpligtingen bij voortduring kan blijven voldoen.

Het Bestuur houdt zich overtuigd, dat de Leden, welke, uit het beginsel van hunne toetreding tot het lidmaatschap dezer Maatschappij, te werk gaande, aan hunne verpligting blijven voldoen, aan deze handeling hunne goedkeuring zullen hechten, en dat de achterstallige contribuanten, de billijkheid dezer aanmaning zullen inzien, en niet aarzelen zullen, door eene spoedige aanzuivering van de toelage welke zij jaarlijks ten blijke hunner menschlievende gezindheid, ten bewijze hunner bijdrage ter ondersteuning hunner verarmde natuurgenooten, maar inzonderheid ter bevordering van het onderwijs der Kinderen van verarmde Ouderen aan de Maatschappij hebben toegekend, en tot voldoening waarvan zij zich hebben verbonden, te betoonen, dat zij wezenlijk willen arbeiden aan de instandhouding dezer inrigting, welker heilzame bedoelingen zoo algemeen gekend en geprezen worden.

Paramaribo, den 25 Maart 1835.

Op last van het Bestuur,
De Tweede Algemeene Secretaris der genoemde Maatschappij,
P. VOS.

(15881) Roode Wijn in oxhoofden, in kisten en bij het dozijn, Maderawijn in heele-halve- en kwart pijpen en bij het dozijn, Jenever, Conjac en witte Brandewijn, Patent-, Raap-, Lijn- en zoete Olie, Witlood, Provisien en Stukgoederen in soorten, enz. enz. tot verminderde prijzen te bekomen bij

GEBROEDERS REEFS.

(14281) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal HEDEN, om 9 uren verkoopen: Provisien, Stukgoederen, Kopie-, Vloer en Beslag Planken en een nieuwe Wane *PONT*.

Voorts een opstal van een *HUIS*, alsmede Wane en Kopie Planken, te bezigtigen op het Erf aan de *Waterkant*, aankomende den Boedel wijlen de Wed. BUTTNER.

Ter Drukkerij van FUCHS & Co.